

WPROWADZENIE

Prezentowana czytelnikom monografia to cztery dopełniające się studia semantyczno-pragmatyczne. Przedstawione w niej analizy dotyczą leksyki obejmującej wyrażenia odnoszące się do upływającego czasu, ujmowanego z perspektywy życia jednostkowego jako koncepty kulturowe: DZIECIŃSTWO, MŁODOŚĆ, DOROSŁOŚĆ, STAROŚĆ¹. Przeprowadzone analizy są ukierunkowane na opis społecznie ustabilizowanych wyobrażeń DZIECIŃSTWA, MŁODOŚCI, DOROSŁOŚCI i STAROŚCI, jakie funkcjonują w zbiorowej świadomości polskiej. To książka naukowa, ale też bardzo osobista: trudno w tym wypadku nie konfrontować ustaleń badawczych z własnym doświadczeniem życiowym.

Praca nad monografią trwała kilka lat, ale kształt książki przyjęła w czasach szczególnych – w pandemicznym roku 2020. I teraz jednak, w porze uniwersyteckiego *lockdownu*, mogłam liczyć na życzliwą dyskusję w gronie kolegów i koleżanek z Instytutu Języka Polskiego Uniwersytetu Warszawskiego. Za wszystkie uwagi dziękuję przede wszystkim Profesor Iwonie Burkackiej, która była pierwszą czytelniczką jeszcze roboczej wersji tekstu.

Wyrazy wdzięczności kieruję do Recenzentów – Profesor Anny Dąbrowskiej i Profesora Jerzego Bartmińskiego. Dzięki Ich wnikliwej lekturze, cennym wskazówkom, dopowiedzeniom, życzliwym uwagom krytycznym i wątpliwościom – opracowanie mogłam ulepszyć.

Specjalne podziękowania należą się mojemu Mężowi – za nieustające wsparcie: od młodości, przez dorosłość, aż do prognozy... wieku dojrzałego.

¹ W książce stosuję zapis z zastosowaniem WERSALIKÓW, gdy mowa o konceptach, oraz kursywę, gdy mowa o wyrazach.